

og jeg vil tilføje, at en saadan Myndighed lagt i Handelsministerens Haand vil for ham være særdeles ubehagelig og ubekvem. Det vil være umuligt for en enkelt Mand med Sikkerhed at afgøre, hvad det er rimeligt at indføre her til Landet og hvad ikke; selv om man vilde trække store Linier i saa Henseende, vil det dog altid komme til at bero paa, hvorledes Reglerne i Enkelthederne bringes til Udførelse. Jeg har derfor fundet det rigtigt, at en saadan Myndighed ikke skal kunne udøves af Administrationen uden Rigsdagens Medvirken. Paa den anden Side vilde det ikke være betimeligt at foreskrive, at der skulde kræves Lov i hvert enkelt Tilfælde; thi de Forhold, det her drejer sig om, kan skifte fra Dag til Dag, og det vilde derfor være meget ubekvemt, om der skulde behøves en Lovændring, hver Gang man vilde foretage en Ændring i Reglerne. Der er imidlertid i Fjor skabt en Institution, som med Hensyn til de ekstraordinære økonomiske Foranstaltninger, der endnu for en stor Del staar ved Magt og til Dels stadig fornyes, er bemyndiget til at optræde og handle paa Rigsdagens Vegne overfor Regeringen. Jeg tænker herved paa det Rigsdagsudvalg, som er nedsat i Henhold til Afviklingsloven af 11. April 1919, og Lovforslaget gaar derfor ud paa, at den Bemyndigelse, der gives Handelsministeren, af ham kun kan udøves med Tilslutning af dette Raad. Dermed antager jeg, at der vil være opnaaet Betyggelse for, at der ikke gaas — jeg vil ikke sige vilkaarligt, men uforstandigt frem i Henseende til de Foranstaltninger, der træffes. Det er klart nok, at medens der er mange Artikler, som Landet uden Sorg og uden Skade kan undvære, er der andre, hvis Indførsel det vil være i høj Grad betænkeligt at gøre Skaar i, saa længe vi overhovedet har Betalingsmidler til at skaffe dem ind for.

Jeg vil endnu sige et Par Ord om, hvorledes de faktiske Forhold stiller sig i Henseende til Indførsel og Udførsel, og om de Slutninger, man heraf kan drage med Hensyn til Nødvendigheden af at træffe ekstraordinære Foranstaltninger. Det er almindelig bekendt, det foreligger offentliggjort fra Statistisk Departement, hvorledes Landets Indførsel og Udførsel af Varer har været i Aaret 1919. Der fremkom ved Vareudvekslingen et Underskud paa den saakaldte Handelsbalance af over 1 600 Mill. Kr. Indførselsværdien var 2 519 Mill. Kr. — det er det Tal, som findes i Statistisk Departements Opgørelse —, Udførselsværdien,

dels af indenlandske, dels af fremmede Varer, var 910 Mill. Kr. Dette er den direkte Varebevægelse. Men enhver vil vide, at et Lands Betalingsbalance ikke afhænger alene af Vareindførsel og -udførsel; der er andre Indtægter og Udgifter, som ligger udenfor Vareudvekslingen, og som har ganske samme Indflydelse paa Landets Betalingsbalance. For os har i alle Krigsaarene i saa Henseende navnlig Skibsfarten haft den mest afgørende Betydning. Det er selvfølgelig vanskeligt at sige blot med nogenlunde Nøjagtighed, hvad der har været indtjent i Aaret 1919 af Skibsfarten og ad andre Veje, som ligger udenfor Varebevægelsen, men saa vidt man ved et Skøn kan komme til et Tal, skulde det andrage omtrent 600 Mill. Kr., saaledes at altsaa det endelige Underskud paa Handelsbalancen vil blive omtrent 1 Milliard.

Nu vil man spørge: Hvorledes stiller Betalingsbalancen og Udsigterne sig for det løbende Aar? Af de Opgørelser, der foreligger fra vore store Banker og de Institutioner eller private, som gennem Bankerne har deres Mellemværende med og deres Tilgodehavender hos Udlandet, viste det sig, at ved Udgangen af Aaret 1918, altsaa for 14 Maaneder siden, havde vi til gode i Udlandet 1 Milliard Kr. Ved Udgangen af 1919 er denne Milliard forsvundet. Dette passer med hvad jeg opgjorde før, at det virkelige Underskud paa Handelsbalancen for 1919 er omtrent 1 Milliard Kr. Det Mellemværende, som Bankerne har med Udlandet ved Udgangen af 1919, naar vi ansætter de forskellige udenlandske Pengesorter til den virkelige Kurs, viser snarest, at vi skylder et Par Hundrede Millioner Kroner. Paa den anden Side kan man gaa ud fra, at maaske et lignende Beløb haves til gode ved Restbeløb fra Skibsfartens Indtægter, saaledes at vi ved Udgangen af 1919 balancerer.

Hvorledes stiller nu Ind- og Udførsel sig i de to Maaneder, som er forløbet efter 1. Januar? Fællesraadet, Valutaraadet, har i den Tid bevilget Andragender om fremmed Valuta til et Beløb af 395 Mill. Kr. Det er altsaa det Beløb, som gennem Bankerne, alene gennem Bankerne, er gaaet til Udlandet for Indførsel. Hvilke Indtægter har vi haft der imod? Jeg gør opmærksom paa, at der foreligger ikke endelige og afgørende statistiske Oplysninger, saa at de Tal, jeg kan fremlægge her, kræver det Forbehold, at de maaske mere eller mindre senere kan trænge til Retelse, men i de store Træk er de sik-